

Wat een (te) gek jaar!

Juist op het moment dat veel mensen zich terugtrokken, mocht ik met mijn collega's heel erg op de voorgrond treden. We konden laten zien dat de wereld niet zonder hulpverleners kan! We hebben samen het Conforte Covid thuiszorgteam opgericht. We mochten zelf aangeven wat wij nodig hadden om te kunnen draaien. Veel dingen konden ineens!

Ik ben trots op mijn team; zoveel flexibiliteit was nog nooit eerder nodig geweest. Werkelijk van hot naar her rijden, om en door Rotterdam, zorg leveren en ter plekke kijken en beslissen wat er moest gebeuren. Alles in één keer goed regelen, want nog een keer terugkomen en opnieuw aankleden? Liever niet! De (af)was doen, het vuilnis weggoeien, boodschappen aannemen, maaltijden klaarmaken, soms een bed verschonen of met je eigen telefoon een videocall opzetten met familie...

We deden zoveel meer dan volgens de letterlijke regeltjes zou mogen. En juist dat is de kracht van onze zorg! Doen wat echt nodig is en niet alleen maar doen wat mag. En geloof me, het was echt nodig. Bij veel mensen waren wij de enigen die nog binnenkwamen. De enigen die konden zien of het thuis nog wel goed ging. We hebben veel gesprekken gevoerd met mensen: "Wat als het slechter gaat, wat wilt u dan?". Honderden telefoontjes naar huisartsen, waarbij we hebben aangegeven wat we konden doen en waarbij we om hulp hebben gevraagd.

We hebben zelfs een keer de burgemeester ingeschakeld! Een dame op bijzonder hoge leeftijd wist dat zij het niet zou redden. Zij wilde graag in de nabijheid van haar familie overlijden, maar die woonden in een andere veiligheidsregio. Die regio wilde niet dat er uit het 'rode' Rotterdam mensen naar hen toe zouden komen... Uiteindelijk is het toch gelukt! Ik vind het heerlijk dat we zoveel voor mensen hebben kunnen betekenen. En andersom zij ook voor ons. Zoals voor de zuster die in de hittegolf zelf bijna onderuitging, waarna de patiënt water ging halen voor de zuster om even bij te komen.

Dit waren vijftien maanden van de breedst mogelijke inzet van onze competenties. Dus trots? Ja! Vijftien lange vermoeiende maanden ben ik extra trots geweest op wat ik in mijn beroep kan betekenen voor andere mensen!

Nicolien Meijer,
Wijkverpleegkundige Laurens Thuiszorg